

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Niemand heeft het recht zich genot te verschaffen, als hij
daardoor anderen verdriet en smart veroorzaakt.

1 Dec. 1915.

No. 23

20e Jaargang.

DE BEHOEFTE AAN WARE GODSDIENST.

door ANNIE G. LAURITZEN.

Het woord „religie” (godsdienst), is afgeleid van het latijnsche „religionem”, beteekenende eerbied voor de goden, en wordt als volgt ontleed: „Die verplichting, of zin voor plicht, welke berust in het geloof van den mensch, ontsproten aan de gevoelde verwantschap waarin men staat tot een almachtige kracht — een geloof in God, met een ernstig verlangen om Zijnen wil te doen.” Of, zooals ons Jakobus zoo schoon en duidelijk zegt, „weezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld.” Het moge inderdaad een ontaarde natuur geheeten worden, hij die niet stil staat en bedenkt of overweegt de waarde van het eeuwige leven, of omtrent de onsterfelijkheid der ziel. Een zuiver, deugdzaam, kuisch, eerlijk, oprecht leven kan alleen worden verkregen door ijverig pogen om slechte gedachten uit te roeien, en de begeerten en hartstochten te onderwerpen, om dezelve in overeenstemming te brengen met de hoogere wetten van God, door in de plaats daarvan het hart in te planten de zaad-gedachten van geloof in God den eeuwigen Vader, een geloof in de verzoenende offerande van Jezus van Nazareth, en in de macht van den Heiligen Geest. Opdat, door bekeering van zonden, en de verordeningen van het heilig evangelie volbracht door hen die met goddelijke autoriteit behoorlijke opdracht hebben ontvangen, door Zijn — des Heeren — heilig priesterschap, iemand de gave des Heiligen Geestes mag ontvangen, welke hem namelijk leiden zal in het rechte en nauwe pad dat tot het eeuwige leven leidt, de poort van intrede waarvan is de doop door onderdompeling voor de vergeving der zonden, en het opleggen der handen voor de ontvangst van den Heiligen Geest. „Want dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waren God, en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt.”

Dit is inderdaad de blijde tijding van vreugde waaraan alle menschen deel dienden te hebben. Dat namelijk Christus, in deze de laatste dagen, Zijn evangelie heeft hersteld, met al de vroegere gaven en zegeningen. Hoe vele, met zorgen bezochte ouders, bedrijven rouw over de afgedwaaldheid van hunne zonen en dochters, en kunnen verlossing vinden in deze wondervolie boodschap — dat zij zich kunnen bekeeren, en tot eene vernieuwing des levens kunnen komen, hunne zonden wegdoende, en voort kunnen gaan tot volmaking. En, gelijk Henoeh en de aloude profeten en heiligen, mogen kunnen spreken en wandelen met God. Een groot struikelblok voor velen is geweest de woorden in de heilige Schrift opgeteekend, namelijk: „Niemand heeft ooit God gezien.” Door nieuwere openbaring is dit verklaard geworden. Niemand heeft ooit God gezien, dan daarvoor geschikt gemaakt door den Heiligen Geest. (Zie Leer en Verb. 67:11.) Noch kan enig natuurlijk mensch verblijven in de tegenwoordigheid van God. De menschen die God hebben gezien, waren daartoe toebereid door den Heiligen Geest, en zagen niet met hunne natuurlijke oogen en hun vleeschelijk gemoed, maar door den geest. Aldus Adam, Henoeh, Noach, Abraham, Mozes, Elia, en anderen, welke wandelden en spraken met God, en aangezien Hij — God — dezelfde is heden en gisteren en voor eeuwig, zoo ook kunnen de menschen dezelfde voorrechten genieten en dezelfde zegeningen, in onze dagen.

Waarom wandelen niet alle menschen met God, en hebben omgang met Hem? Omreden, zooals Henoeh zeide, dat namelijk de mensch vleeschelijk geworden is, zinnelijk, en duivelsch. Het is onmogelijk om met God te wandelen en omgang met Hem te hebben, wanneer wij niets van Hem weten, want Jezus zeide, „Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het die van mij getuigen.” Jezus dan, die het uitgedrukte beeld is van des Vaders zelfstandigheid, te leeren kennen, en Zijne voetstappen te drukken, is het eeuwige leven. Op dusdanige wijze dan is het dat wij met God bekend kunnen worden. Christus was God geopenbaard in het vleesch, de eeniggeborene van den Vader, die vanaf den beginne met den Vader was. Zóó zeer gelijk waren beiden, dat Jezus zeide, „Die mij gezien heeft die heeft den Vader gezien.” Christus was in den beginne met den Vader, en door Hem zijn alle dingen gemaakt. Geen wonder dan dat Hij macht had over de elementen, over leven en dood, de melaatschen te reinigen, den blinden het gezicht weer te geven, en den dooven het gehoor. Hoe heerlijk om vertrouwd te geraken met het leven, het karakter en de leeringen van zoo wondervol een wezen, een volmaakt voorbeeld, een foutenloos leven. Nederig, met medelijden beziel, vol van zelfovergave, gewijd aan den dienst van den Vader, zoekende te behouden datgene wat verloren was, vol van genade en mededoogen voor den zich bekee-

renden zondaar, en toch machtig en meesterlijk in het berispen van den geveinsde. Oogst men ook druiven van doornen, of vijgen van distelen? Zoo als gij zaait, alzoo zult gij maaien; zaai naar het vleesch, en oogst verdorvenheid; zaai naar den geest, en oogst het eeuwige leven. Dit waren Zijne leerlingen, goddelijk en heerlijk. Gezegend zijn de zachtmoedigen en hen die naar vrede streven, om dat zij kinderen van God zijn; gezegend zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien. Wie kan pogen te zijn zonder deze heerlijke gezegden steeds voor zich? Hoe kunnen wij Zijne leerlingen volgen, zonder Hem te kennen? Waarom heeft het volk de misdaad lief? Omreden zij niet vertrouwd zijn met God en met Zijne heilige wetten, welke den menschen leeren het kwaad te onderwerpen en het vleesch te overwinnen. De vrucht des geestes is liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, goedheid, geloof, nederigheid, en matigheid. Het is den menschelijken aard datgene lief te hebben waarmede hij het beste bekend raakt. Voorzeker dan, wanneer wij zalig zullen worden, is zulks door in de voetstappen van Jezus te wandelen. Allen zijn wij zonder twijfel in aanraking geweest met hen van wiens tegenwoordigheid voortdurende vreugde afstraalt, en wier zielen goddelijken invloed bezitten, goddelijke macht, liefde en zegening. Jezus was de grootste van dezen. Hij was een goddelijk, volmaakt wezen. Gode zelf, geopenbaard in het vleesch, want Hij zei, „die mij gezien heeft, heeft den Vader gezien.” Hij was het uitgedrukte beeld van den Vader. Hij kwam tot de aarde om den menschen te openbaren wie God was, den menschen bekend te maken en te onderwijzen dat de Vader een verheerlijkt, verheven, persoonlijk wezen is. Zoo wij de persoonlijkheid van God verwoesten, dan verwoesten wij alles, want wij kunnen Hem niet ernstig en met verstand dienen, zonder dat wij weten dat Hij bestaat, alsmede dat wij Zijn karakter begrijpen, Zijne hoedanigheden, en de wetten van Zijne macht.

„In den beginne was het Woord, en het Woord was met God, en het Woord was God. En door hetzelfde zijn alle dingen gemaakt, en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt dat gemaakt is. In Hem was het leven, en het leven was het licht der menschen, en het licht schijnt in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen. Hij kwam tot de zijnen, maar de zijnen hebben Hem niet aangenomen.” Deze groote getuigenis, wie Jezus was, (Zie Joh. 1.) is duidelijk, dat namelijk het „woord” Jezus Christus was, God de groote Jehova van aloud Israël, die in den beginne met den Vader was, en Hem hielp in het scheppen van de wereld, en daarna vleesch werd, en voor eenen tijd op aarde leefde om den menschen te openbaren wie God is. God is almachtig en alomtegenwoordig door middel van Zijnen Heiligen Geest. Hij is de daarsteller van alle wetenschap, de Schepper van alle verstand en intelligentie, de groote en eeuwige bron van wiens goddelijke tegenwoordigheid alle stroomen vloeien van weten-

schappelijke kennis, die thans de aarde bevloeit, — alle electriche tusschenkomst, alle technische wetenschap, alle medicinale ontdekkingen, en alle moderne toepassingen hebben hunnen oorsprong in Hem, even als alle wijsheid, macht en goedheid van Hem afkomstig is. Toch weigert de mensch Zijne hand hierin te zien, of Zijne wonderbare liefde, zoo zeer in dit alles geopenbaard, voor Zijne aardsche kinderen, te erkennen. De groote Vader toont Zijne wonderbare liefde voor het menschedom, en toch blijft de mensch zich onbewust van al deze heerlijke gunsten en gezegende voorrechten, en te midden van dit alles blijft hij ondoordacht, onheilig, en stelt niet de ware bron van kennis op prijs, veel van het gegevene aanwendende voor kwade oogmerken en tot verwoesting van zijn geslacht. Toch evenwel is God liefde; zoowel als wijsheid en macht, voor allen die Zijne hulp om genade, wijsheid, hulp en medelijden mogen vragen. Hij staat achter elke belofte gemaakt in de Heilige Schrift. O, als slechts de menschen zich af zouden willen keeren van zonde, en zichzelf in eenen toestand zouden willen plaatsen om de tegenwoordigheid van dat heilig Wezen te willen genieten. Zou niet zoodanig eene aanwezigheid iemand met een verlangen doen bezielen voor het eeuwige leven? Velen evenwel zijn geworden liefhebbers van zichzelf, onverdraagzaam, trotsch, hoogvaardig, zijn lasteraars geworden, hunnen ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, zonder natuurlijke liefde, woordbrekers, valschaards, ontevreden, boosaardig, liefhebbers van hun eigen genoeg en méér dan liefhebbers Gods, hebbende eene gedaante van godzaligheid, maar de kracht er van verloochenende. Wat is oorzaak geweest dat zij liefhebbers van zichzelf zijn geworden? Omreden zij niet met God bekend zijn, den waren en levenden Vader. Zij hebben Hem nimmer leeren kennen, alsmede niet Zijne verreikende liefde. Zij trachten niet den weg des eeuwigen levens te vinden, zoo zeer wordt men in beslag genomen door de dingen der wereld, door vermaken, door het verkrijgen van geld, en door het wereldsch fatsoen en genoegens, Als een middel evenwel tegen deze droevige toestanden, gaat Paulus voort tot Timotheus te zeggen, „Maar blijft gij in hetgeen gij geleerd hebt, en waarvan u verzekering gedaan is, wetende van wien gij het geleerd hebt; en dat gij, van kinds af, de Heilige Schriften geweten hebt, die u wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is. Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot leering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is. Opdat de mensch Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust.” Noodzakelijk dan voor iemand om volmaakt te worden, is het bestudeeren der heilige Schriften, een dagelijksch onderzoek waarvan noodig is om deze wijze gezegden en groote voorbeelden steeds voor oogen te houden. Onderzoek beteekent: diep te delven in dien gouden schat

van kennis, en daar de kostbare kleinoodiën der waarheid te vinden. Sprekende over Joden, woonachtig in zekere plaats, zeide Paulus dat zij een edeler volk waren dan die van Thessalonika, want zij onderzochten de Schriften dagelijks, terwijl zij van Athene hunnen tijd doorbrachten met niets anders te doen dan de laatste nieuwtjes te hooren, en daarnaar te luisteren.

In deze gewijde bladzijden is de levensgeschiedenis te vinden van groote mannen en vrouwen, waarvan het verhaal geen enkel jong mensch behoorde te missen. Van Izaäk bijvoorbeeld, die de leiding Gods zocht bij het kiezen van eene vrouw; van Jakob, die droomde van een hemelschen ladder; van Jozef, de geliefde zoon, welke door zijn jaloersche broeders in slavernij werd verkocht, alwaar hij in de gevangenis werd geworpen, maar, van wonderbare deugd zijnde, werd hij verheven als de tijdelijke redder van zijns vaders huis, uitmuntende in goedheid des harten, en goed voor kwaad vergeldende; van dien wondervollen leider Mozes, die Israël uit slavernij verlostee zoowel als van heidensche afgodendienst, door de machtige kracht van Jehova; van Esther, een Joodsch meisje, die door haar geloof en toewijding haar volk redde van den dood, en koningin werd over hare vijanden; van Daniël, de gematigde jongeling, aan wien het raadsel werd geopenbaard van het handschrift op den muur; van David, een schaapherder die gekozen werd en gezalfd om koning over Israël te zijn, hij zijnde vol van geloof en toewijding. Dan is daar de geschiedenis van Job, dien geduldigen man Gods, vol van geloof en uitnemende wijsheid. Een geleerd schrijver zegt. „Ik heet het boek van Job, terzijde gezet al de theorieën er van, een van de grootste zaken ooit geschreven. Het is onze eerste, oudste weergave van het nimmereindigende probleem van 's menschen bestemming, en Gods wegen met den mensch op aarde; en dit alles in vrij vloeiende lijnen, grootsch in zijn ernst en eenvoud, en in zijn goddelijke melodie.” Eene kennis der Schriften voorziet in een onfeilbaren regel des levens. Men behoeft een waar en aanbeddend geloof in God, om de publieke opinie voor zich te winnen, en om de bergen van vooroordeel te verwijderen, om te wandelen over de golven van verleiding, om de roode zee van moeiten te overbruggen, den oceaan van verdriet te forceeren, en de wetten des levens te onderhouden.

Laat ons het goddelijk gebod steeds voor oogen houden. „Hebt uwe vijanden lief, zegent ze die u vervloeken, doet wel dengenen die u haten, en bidt voor degenen die u geweld aan doen, opdat ge moogt kinderen zijn van uwen Vader die in de hemelen is.” In Zijnen doodelijken angst bad de Heer voor Zijne vijanden, zeggende „Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Deze heerlijke gezegden, wonderbare leeringen en machtige voorbeelden, dienen eenen indruk te maken op elkeen, om te leeren God te kennen, en

dan zal de tijd komen dat de kennis Gods de aarde zal bedekken gelijk de wateren den bodem der zee.

De sterfelijke mensch moet wandelen door geloof, hij ziet als door een verduisterd glas. Wat zouden onze voorvaders hebben gedaan zonder dat geloof in den Heer der heischaren, of wat zou er van Columbus geworden zijn, zonder dat waar en levend geloof dat hij eindelijk land zoude bereiken door maar steeds verder voorwaarts te zeilen? Onderzoekt dan de Schriften, want zij boezemen dat geloof in dat elk ding in staat is om te volbrengen, en dat den mensch wijs kan maken tot zaligheid door geloof in Jezus Christus. Sommigen veroordeelen de Schriften naar aanleiding van enkele kleine letterkundige onjuistheden en geringe onnauwkeurigheden. Dit evenwel zoude ons niet voorbij doen zien de paarl die verborgen is in datgene wat ten allen tijde door de geloovigen van ouds als 's Heeren woord is beschouwd geworden, en dat heeft gediend om hunne levens te vergrooten en te vervolmaken, en wat, ongetwijfeld ons tot hetzelfde nut kan strekken, wanneer een en ander wordt onderzocht, begrepen en nageleefd.

VERSLAG EENER BIJZONDERE VERGADERING TE DORDRECHT.

Op Zondag 7 November l.l. is er eene bijzondere vergadering gehouden geworden te Dordrecht. Om 6 uur in den avond begonnen, onder leiding van den vertakkingspresident br. C. de Jong, werd, nadat een openingslied gezongen was, de bijeenkomst met gebed geopend door den eersten raadgever, broeder P. Dalebout. Het Rotterdamsche zangkoor, overgekomen om den avond op te luisteren, vereenigde zich met het plaatselijk koor te Dordrecht, en gemeenschappelijk werd een der schoone avondmaalsliederen gezongen. Leider van het koor was broeder Rozenaal.

Na bediening van het heilig sacrament, was de eerste spreker broeder C. de Jong, leider der vergadering. Openbaring noodig in deze dagen zoowel als in vroeger dagen, was het onderwerp. Uit de Schriften werd bewezen hoe in ouden tijd de menschen van God geroepen werden om te prediken, dit doende strekken ten bewijze dat thans Gods dienstknechten evenzoo dienen te worden geroepen.

Het koor zong daarna No. 157, „O, Geest des Hemels.”

President B. Postma, van de Rotterdamsche conferentie, was de tweede spreker. De persoonlijkheid van God was het onderwerp. Geen nieuwe leer wordt daardoor door de „Mormonen” verkondigd, maar een aloude leerstelling, die door alie bijbelheiligen geloofd en onderschreven werd, aangezien de Heer in vroegere dagen zich alzoo openbaarde, getuige de vele uitspraken dienaangaande van Gods woord. Nogmaals werd, ter verpoozing, door het koor een lied gezongen,

ditmaal No. 54, „Heere schenk ons Uwen zegen”. De derde en laatste spreker was President Le Grand Richards, van de Nederlandsche zending. De afval en herstelling van het evangelie was het onderwerp. Tal van bewijsvoerende gronden werden aangehaald om deze twee zeer ware punten van het „Mormonisme” naar voren te brengen. Hoeveel slechte gedachten de wereld ook koestert van de Heiligen der Laatste Dagen, de waarheid is dat zij uitgaan zonder buidel en male, en zonder hoop op aardsch loon, om het evangelie kosteloos te stellen voor elkeen die slechts gewillig is het luisterend oor er naar te leenen.

Na een slotzang door de vereenigde zangkoren, ditmaal een Engelsch loflied, werd de samenkomst geëindigd met dankgebed, uitgesproken bij monde van den tweeden raadgever van de Dordtsche vertakking, broeder Teerlink.

Behalve een beduidend aantal vreemdelingen, was zoo ongeveer heel de gemeente van Dordrecht aanwezig, en was elke beschikbare plaats in bezit genomen. De vreemdelingen werden allen voorzien van passende propagandalectuur, en meer dan voldaan, en verzekerd dat Gods geest in ruime mate aanwezig was geweest, ging elkeen huiswaarts.

ONZE ZONDAGSCHOOL.

Hoe onze Zondagschool wordt gewaardeerd door buitenstaanders, werden we onlangs, heel ongezocht, gewaar, door het lezen van de volgende regelen, voorkomende op de achterzijde van enkele kalenderblaadjes van den kalender voor 1915, uitgegeven door het Gereformeerd Tractaatgenootschap „Fillippus”.

EEN KIJKJE IN EEN „MORMOONSCH” ZONDAGSCHOOL.

Onlangs bezocht ik een zondagschool uitgaande van de „Mormonen”. Het schijnt mij niet kwaad enkele dingen die ik daar zag, meerdere bekendheid te geven. Misschien is er nog wel iets voor ons uit te leeren; al zou ik niet gaarne alles, wat de inrichting betreft, voor mijn rekening willen nemen, gezwegen natuurlijk van de daar verkondigde leer.

De school werd bezocht door ongeveer zestig leerlingen. Na het openen door een der leiders met gebed, en het zingen van een lied uit hun liederenbundel, werd een gedeelte uit Gods woord gelezen. 't Waren slechts enkele verzen, die blijkbaar de vorige week den kinderen waren opgegeven om te leeren, en die nu in koor werden opgezegd. De presentielijst werd afgelezen, waarna een der leiders de notulen der vorige samenkomst las, die door handopsteken der kinderen werden goedgekeurd. Vervolgens werd de zaal door gordijnen in zes afdeelingen verdeeld, en bij iedere, dus gevormde, klas voegde zich een onderwijzer(es). Met een helper(ster) in de vier

hoogste klassen, werd de geschiedenis behandeld uit het Boek van Mormon; in de twee laagste klassen werd de Bijbelsche geschiedenis onderwezen, aan de hand van een serie platen. Een bepaald propagandistisch karakter droeg het onderwijs niet. Wat mij bijzonder opviel, was de uitstekende orde die er heerschte, en de belangstelling die er bij de leerlingen viel op te merken. Na afloop werd er weer gemeenschappelijk een lied gezongen, en met dankzegging geëindigd; waarna de leerlingen in marschorde de zaal verlieten.

Uit een gesprek met een der leiders, na afloop der school, gehouden, bleek ons, dat bijna al de leerlingen kinderen waren van geloofsgenooten.

BUITENGEWONE VERGADERING TE DEN HAAG.

Zondag 21 November l.l. is er eene buitengewone vergadering gehouden geworden te den Haag, in het gewone vergaderlokaal Luth. Burgwal 8.

De in de plaatselijke bladen geadverteerde vergadering was opgeleusterd door de medewerking van het bekende Rotterdamsche zangkoor.

De zaal was geheel gevuld. Omstreeks veertig vreemdelingen waren aanwezig. Als sprekers traden op Pres. Le Grand Richards, en Pres. B. Postma.

De verslaggever meldt ons dat de Geest des Heeren in zóó ruime mate was vertegenwoordigd, dat elkeen ongetwijfeld tot de overtuiging kwam dat het „Mormonisme" iets meer mede brengt dan welke andere leerstelling ook.

Onder dankbetuiging in het bijzonder van het Rotterdamsche zangkoor dat ook hier grootelijks tot het verkregen succes medewerkte, spreken we het gaarne als onze hoop uit dat in de vertakking den Haag in de toekomst rijke vruchten mede van deze vergadering mogen worden gezien.

IN LIEFDE RIJK.

In liefde rijk, in liefde groot,
Ging onze Heer ons voor:
En wie naar Zijnen naam zich noemt,
Die volge Jezus spoor.

Wie met den blijde zich verblijdt,
En met den droeve weent,
Daar, waar hij ramp en nooden ziet,
Zijn hulp en steun verleent;

Wie troostend tot den lijder komt,
Gebogen onder 't leed,
En bij des naasten bitt're smart
Zich zelf om hem vergeet;

Op hem ziet 's Vaders vriend'lijk oog
Met welgevallen neêr;
Waar vreed' en broederliefde woont,
Daar woont ook God, de Heer.

O God! die zelf de Liefde zijt,
De Bron van alle goed,
Versterk Gij door Uw geest en kracht
De liefd' in ons gemoed!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

JEZUS' VERZOEKING.

Om Zijnen naam als „Verlosser der wereld” gestand te kunnen doen, was het noodzakelijk dat Jezus Christus de nooden der wereld leerde kennen, en persoonlijk in aanraking kwam met de kwaal der aardbewoners.

Van vóór de grondlegging was Hij uitverkoren door Zijnen Vader, en door den Raad der Goden, om „Middelaar” te zijn d.w.z., eene „bemiddeling” tusschen den Vader in den Hoogen, en Zijne kinderen op deze verwijderde plaats, waarheen zij waren gezonden om hunnen proeftijd te doorloopen. De „kwaal” nu dier wereld was de „zonde”. Zonde, zoo leert ons Paulus, is het overtreden van „de wet,” met andere woorden, „van Gods geboden.”

Zou nu Jezus Christus in werkelijken zin de bemiddelaar zijn tusschen den Vader en ons, dan was het noodig voor Hem, om die zonde, die kwaal, dat overtreden van Gods geboden, door en door te leeren kennen, zoowel als aan de andere zijde Hij moest kennen het liefdevolle, teedere, maar ook rechtvaardige hart van den Vader van allen.

Door Zijn nauwen omgang met den Hemelgod had Hij dat vaderhart in dit Zijn bestaan, reeds van af Zijn prille jeugd getracht te ontraadselen, en was Hij daarin zóó volkomen geslaagd, krachtens Zijn rechtvaardigen geest, en krachtens Zijne volkomene toewijding aan Zijnen — des Vaders — wil, dat van die zijde Hij alle gegevens reeds had verzameld, noodig voor Zijn middelaarschap.

De goede kwaliteiten waren in Hem dus tot volle ontplooiing gekomen. Evenwel, zooals gezegd, ook het minderwaardige, wat de mensch scheidde van volledigen omgang met den Vader, zooals Hij die kende, omgang namelijk van oog tot oog, van aangezicht tot aangezicht, en van mond tot mond, — dat minderwaardige moest Hij leeren kennen. Van nabij, van zeer nabij! Weliswaar kon Hij zelf niet in overtreding vervallen, en op 't zelfde oogenblik de noodige heiligheid blijven behouden, om te voldoen aan den eisch van Zijnen geest, hem van Godswege gesteld, maar toch moest Hij de zonde in de oogen leeren zien, opdat Hij voor den bedriever ervan voldoende medelijden kon koesteren, en voldoende in staat was zijnen toestand te kunnen begrijpen, om hem, als Voorspraak bij den Vader, van nut te kunnen zijn.

Tot dat doel ging Hij uit in de woestijn. Hij wist wat Hem daar te wachten stond. 't Was niet de eerste maal dat Hij kennis maakte

met Zijnen aartsvijand de duivel die, zooveel wist Hij wel van hun beider voorbestaan, reeds eenmaal, in de regionen der heerlijkheid, nog vóór er een mensch op de, toen nog toekomstige, aarde was, — had getracht de oogmerken van Zijnen Vader, waarmede Hij het intens eens was, te verwoesten.

De woestijn, en 't geen daar geschiedde, zal in de oogen van trouwe volgelingen van Hem, altoos blijven een lichtpunt in de geschiedenis van hunnen grooten Meester. Daar was het dat almede den grootsten strijd der wereld werd uitgevochten. Daar, onder tranen, onder vasten en onder bidden, liep zich de vijand den kop te pletter tegen de reuzenkracht van den Messias die, trots de moeilijkst overwinbare hartstochten van het menschelijk bestaan, geen oogenblik afweek van de lijnrechte voorschriften van de godheid, die als onafwijsbare voorwaarde voor het volbrengen van de middelaarsplichten, volmaakte en volkome zelfovergave eischte aan datgene wat alleen kon brengen tot het hoogere en reinere leven naast en om Zijnen troon, de voorwaarden waarvan Hij — de Zaligmaker — van den Vader gezonden was om den menschen bekend te maken.

Niettemin echter, hoewel Hij niet afweek van die lijn, ontmoette Hij hier de zonde in al hare bekoring, in al hare schitterende schijnschoonheid en verlokking,

Hem hongerde ten laatste, vertelt ons het evangelie-verhaal. Nadat Hij reeds zoo langen tijd had gevast, langer dan eenig menschelijk wezen zich voor kan stellen bekwaam te zijn, hongerde Hem. De duivel, van dit echt menschenlijke, de geregeld terugkeerende behoefte aan spijs en drank, gebruik makende, zag moedwillig over het hoofd de belofte den Heer zich zelve gemaakt, geen eten noch drinken te zullen nuttigen voor Hij zich sterk genoeg wist den strijd te overwinnen, Hem aangebonden, — zeide tot Hem. „Indien gij Gods zoon zijt, zeg, dat deze steenen brooden worden.” Hoe meesterlijk evenwel overwon de Heer hier den duivel. Zijn waardig en majestieus antwoord was: „De mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord dat door den mond Gods uitgaat.” Het wederantwoord hierop van den satan staat ons niet beschreven. Allicht opdat wij daaruit de conclusie zouden trekken dat satan toen van Hem, op dit punt, afliet? Mogelijk wel. Mogelijk was het antwoord in de oogen van den duivel zóó grootsch, zóó verheven, zóó waardig en zóó standvastig, dat hij afstand deed van verdere pogingen, de overtuiging bezittende dat voor het enkelvoudig bezwijken, om toe te geven aan den aandrang naar zuiver stoffelijk voedsel, Hij — de Heer — te sterk een karakter, en te sterk eenen wil bezat. Althans, de satan ging met Hem naar de heilige stad. In den geest. Hij toonde Hem daar den tempel, en leidde Hem op de tinne daarvan. „Als gij Gods zoon zijt”, nogmaals weer datzelfde woord, gebaseerd op het verwekken van

twijfel in het hart des Heeren, „werp u zelven nederwaarts, want er is geschreven, dat Hij zijne engelen van u bevelen zal, en dat zij u op de handen zullen nemen, opdat gij niet te eeniger tijd uwen voet aan eenen steen aanstoot.”

Jezus had, als wij, de herinnering, dat wil zeggen, de persoonlijke herinnering, aan Zijn voorbestaan, verloren. Hij was tot de aarde gekomen als een zuiver mensch, en al hetgeen Hij later mededeelde aangaande Zijn bestaan voor dezen, de heerlijkheid die Hij reeds met den Vader had, alvorens de wereld was, was gebaseerd op openbaringen Hem geschonken door de bekende, en allicht ook door vele aan ons onbekende, middelen welke de Vader had gebezigd om Hem voor te bereiden voor Zijn taak op aarde. Satan evenwel trachtte van deze dingen partij te trekken. Wetende dat de Zoon wèl een lichaam op zich had mogen nemen, om Zijnen staat op aarde, alswel Zijnen staat in den Hemel, te doormaken, wat met den duivel zelven niet het geval was geweest, wist hij ook dat bij die overgang, de persoonlijke herinnering aan hetgeen plaats had gegrepen in de oorden omhoog, bij Hem — den Zaligmaker — verloren was gegaan, en de wetenschap die Hij ervan bezat, zich gebaseerd had op die verschillende openbaringen, waarvan gesproken. Voorts redeneerde de duivel aldus: Allicht weet Hij niet volmaakt zeker, of Hij wel de van Godswege uitverkoren Messias is, de Zoon van Hem, in het bijzonder reeds zeer voorheen voor dit werk terzijde gezet. Allicht is er ten opzichte van dit bijzondere punt twijfel in Zijn eigen hart. Welnu, laat ik Hem op deze wijze trachten ten val te brengen. Laat ik ongeloof en twijfel trachten te strooien in Zijn gemoed, opdat Hij de proef gaat nemen om te zien of Hij wel werkelijk de van den Vader voor dit doel uitverkorene is. Tot dat einde wenschte de duivel dat die proef genomen zou worden met als achtergrond, een duidelijk zichtbaar teeken, het bewaren namelijk voor lichamelijk letsel, wanneer de wetten der natuur geschonden werden, door dat Zijn lichaam zich van een aanzienlijke hoogte terneder zou werpen, om dan te zien of dat ook bewaard zou blijven. Sluwheid en list is ten allen tijde het hoofdkenmerk geweest van den verleider van elkeen die trachten wil den wil des Vaders te doen, want het was geen leugen, de uitspraak die hij daar citeerde. In Psalm 91 bezigt de dichter, sprekende van den toestand der godzaligen op deze wereld, van de menigvuldige weldaden, welke den genen ontvangen, die zich geheel op den Heer verlaten, deze woorden.

Niettegenstaande dat Christus er zich eveneens van bewust was dat, zoo wanneer de Vader het in overeenstemming met Zijne oogmerken zou achten, en Hij, zonder eigen schuld op de een of andere wijze, een ramp op zijn levenspad zou ontmoeten, de Vader Zijne engelen zonder twijfel uit zoude zenden om Hem te bewaren, zoo wist Hij tevens dat in deze oogenblikken toe te geven aan het verlangen van

den duivel, zulks de Heere verzoeken zou zijn, van daar dan ook, dat weer het koninklijke antwoord weerklinkt, „Er is wederom geschreven, gij zult den Heere uwen God niet verzoeken.”

Nog liet de duivel niet af, maar nam Hem mede naar een zeer hoogen berg, vanwaar hij Hem al de koninkrijken der aarde wist te toonen en, zich zijne macht bewust over al deze aardsche koninkrijken, tot den Christus zeide, „Al deze dingen zal ik u geven, zoo gij, nedervallende, mij zult aanbidden.” Toen was het dat hij zonder eenig raadsel sprak. Dat was heel de beweegreden, heel het vooropgezette doel van den satan. Christus er toe over te halen Zijne zending ontrouw te worden en, met hem rebelleerende, te trachten het plan van God, waarvoor Hij juist was gekomen om te vervullen, — te verwoesten.

Wat zoude het geweest zijn wanneer het hem was gelukt! Heel het verlossingswerk was in duigen gevallen. Heel de nauwkeurige en veelomvattende voorbereiding, de plannen des Heeren ten deel gevallen, zouden vergeefs zijn geweest, en in eenen anderen weg tot verzoening van het menschdom had moeten worden voorzien, zoo zulks althans nog mogelijk ware geweest, in de beschouwing waarvan wij ons niet wagen te verdiepen.

Hoe glansrijk evenwel weerstond de Heer dezen laatsten aanval op Zijne onwankelbare deugd. Geen zweem er van was te bespeuren dat dit aanbod van satan iets verlokkelijks had voor Hem. Met onbeschrijfelijke fierheid richtte Hij zich op, en zeide: „Ga weg, satan! want er staat geschreven: Den Heere uwen God zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.” Het geschiedverhaal vertelt ons verder dat de duivel van Hem afliet, en dat engelen nederkwamen om Hem te dienen.

Hoe eenvoudig klinkt het, en hoe gewoon, maar toch, hoe rijk aan beteekenis, heel deze verzoeking, en in het bijzonder die laatste poging van den duivel. Jezus was op aarde gekomen, en geboren onder zeer nederige omstandigheden. De wijze evenwel waarop Hij optrad had in de harten der Joden, en zelfs in de harten van hen, die Hem beter begrepen en Hem volgden, de gedachte verwekt dat Hij hunnen toekomstigen koning zou zijn. Niet de koning zooals Hij in werkelijkheid was, namelijk de koning der rechtvaardigheid, die alleen dan volkomen over hen zou heerschen wanneer de tijd rijp was geworden dat inderdaad het koningschap aan Israëel zoude kunnen worden hersteld, wanneer namelijk het menschdom tot verdere ontplooiing zoude zijn gekomen, en in staat gesteld de rechtvaardigheid, van Zijn toekomstig koningschap te kunnen deelen, maar men had gedacht dat Hij degene zou zijn die den Joden onder vreemde heerschappij van daan zoude voeren, en hen weer brengen tot hun eigen zelfstandig volksbestaan, de herinnering waaraan nog gansch niet

aan het tanen was gegaan. Hij wist dat Zijn eigen volk, de Joden, daar naar uitzagen, en dat het Hem slechts zeer weinig moeite behoefte te kosten om een voldoende leger om zich heen te verzamelen, om de heerschappij der Romeinen te breken. Ook wist Hij dat de luister, glorie, grootschheid en sterkte van de Romeinsche dynastie al aan het verbleeken was, en ongetwijfeld een zoodanige poging gelukken zou. Hij wist dat het volk in zijn hart dit inderdaad van Hem verwachtte, en dat groote eer en heerlijkheid alsdan Zijn deel zoude zijn. Want niet alleen behoefde nadien het overwinnend leger zijn taak niet te laten rusten wanneer eenmaal een vrij land voor de Joden was bevochten geworden, maar binnen in de hartader van zijn eigen volk wist Hij de mogelijkheid tot bekwaamheid van het veroveren der toenmalige wereld, en de plaats thans ingenomen door de Romeinsche keizers, de troon namelijk der wereldheerschappij, wist Hij onder zijn bereik, zoo Hij maar Zijne zending wilde wijzigen, en in plaats van met geestelijke wapens, met het stoffelijk zwaard wilde vechten.

Van die wetenschap trok satan, die dat eveneens wist, partij. En, . . . de duivel zou ongetwijfeld zijn woord hebben gehouden. De macht der wereld, inderdaad in handen van satan als de opperste leider, gelegd, zou den Zoon van God gegeven zijn geworden. Evenwel niet op de wijze zooals Hij zich die voor de toekomst verzekerd wist, namelijk door het in 't rechte spoor leiden van Zijne volgelingen langs het doornige pad der rechtvaardigheid, wat eeuwen noodig had om zich te ontwikkelen, maar door den weg van het zwaard en het geweld. Had de Heer daaraan toegegeven, onmiddellijk zou Hij met groot gejuich zijn begroet worden, en het „Hosanna”, wat eenmaal reeds weerklonk in de straten van Jeruzalem, toen hun koning kwam, gezeten op het veulen van eene ezelin, zou niet zoo spoedig in het „Kruis hem!” veranderd zijn geworden, had de Heer een gunstig oor geleend aan de verleidingen van den duivel daar in de woestijn, en was Hij voor hem nedergebogen, en had hem — de satan — alsmede het gouden kalf, aanbeden.

Wij zagen het, Hij bleef staande. Hij bestrafte den duivel, en dezelve week van Hem. Ook dat klinkt ons zeer gewoon in de ooren. Wat zoude ook een Christus, een Middelaar, geweest zijn die gevallen was bij de verleidingen van den duivel. Neen, ongetwijfeld had Hij dan niet meer op kunnen treden als de Verlosser en Zaligmaker der wereld, en was Hij, evenals satan, een gevallen God geworden.

Maar, weten wij hoeveel het Hem gekost heeft, trots de verleiding van al de schatten der wereld, getrouw te blijven aan de eenmaal aanvaarde verplichting? Neen, wij weten het niet, en ook kunnen wij dienaangaande geene veronderstellingen uiten, maar alleen dit weten wij, dat hij die nu satan is, eenmaal een Zoon was van den Morgen, een God, wiens raad gehoord werd in den Raad der Goden, toen de

plannen voor de verhooging van de kinderen des Allerhoogsten werden besproken, en het feit dat diezelfde persoonlijkheid, die later zich afmaalde in de afschuwelijke kleuren waarin wij hem kennen, eens een geraadpleegde God was, bij de hoogste besluiten te nemen, doet ons zien dat vóór Hem — Christus — reeds andere, eveneens groote, persoonlijkheden waren gevallen, wat de mogelijkheid niet buiten sluit dat zulks ook met onzen Heer het geval had kunnen zijn.

De dankbaarheid van den Vader, geuit in het zenden van engelen, die nadien kwamen en Hem dienden, doet eveneens zien de groote blijdschap die er bestond in den Hemel, toen gebleken was dat de krachtige Vredevorst niet gevallen was voor de uiterste verleidingen van de macht van het kwade.

Toch echter waren de beproevingen, den Zoon van God hier overkomen, zwaar. Zou Hij anders veertig dagen hebben gevast, veertig dagen hebben doorgebracht zonder voedsel en drank te nuttigen, een van die hemelgroote wonderen waardoor de Zoon des menschen zich onderscheidde toen Hij op de wereld was? Nog eenmaal weer werd Hem het leven en den strijd bijna ondragelijk gemaakt, toen Hij later op het punt stond van den laatsten druppel te ledigen uit den drinkbeker Hem door den Vader gegeven, namelijk toen Zijnen weg voerde door Gethsemané, en ook hier zien wij, nadat de strijd volbracht was, de angst overwonnen, en de overwinning behaald, dat de goddelijke leeuw uit den stam van Juda, versterking en troost werd geboden door hemelboodschappers, uitgezonden van den troon van den Vader van allen, om Hem te dienen, en hunne blijdschap te betuigen voor de groote overwinning door den Zoon behaald.

En sedert dien mag satan woeden, mag hij voortgaan als een brieschende leeuw zijne prooi uit te zoeken; in de geschiedenis van Christus in de woestijn is bewaarheid geworden het woord der belofte reeds van ouds gegeven aan Eva in het paradijs, dat namelijk haar zaad, het zaad der slang den kop zoude verpletteren, niettegenstaande het zaad der slang toegestaan zou zijn het zaad der vrouw de verzenen te vermorzelen. Wel werden de verzenen van den Heer hier vermorzeld, wel werd Hem het vuur na aan de hielen gelegd, en overkwam de grootste der verzoeking Hem hier in al hare aanlokkelijkheid, maar niettemin het Hem offers kostte, grooter dan wij in staat zijn te kunnen beseffen, niettemin bleef Hij staande, en volvoerde het plan van den Vader, en werd Hij onze Zaligmaker, waarvoor heel het menschdom blijken zal tot in der eeuwen eeuwigheden, redenen van onuitsprekelijke blijdschap en dankbaarheid te hebben.

ONTSLAG EN VERTREK.

Ouderling Wilford B. Murray kwam aan 6 Mei, 1913, en werd aange-
wezen om te werken in de Arnheemsche conferentie, alwaar hij
arbeidde in de vertakking te Arnhem, tot 2 Januari 1914, wanneer
hij gezonden werd naar de Amsterdamsche conferentie. Hier presi-
deerde hij over Amsterdam I, tot het vertrek van de zendelingen in
October vorig jaar, als wanneer hij sedert dien als reizend zending
verder verblijf bleef houden in de onderscheidene vertakkingen der
conferentie. Op 7 Juli evenwel werd hij aangesteld als leider en presi-
dent der hoofdafdeeling.

John. Ernest Adams kwam aan 29 Juni, 1913, en werd gezonden
naar de vertakking in den Helder, zijnde een onderdeel van de Am-
sterdamsche conferentie; naar Rotterdam werd hij overgeplaatst op
27 Januari, 1914, alwaar hem de leiding werd gegeven van het Rotter-
damsche zangkoor, en verder conferentiewerk, tot op 10 Juli 1915,
als wanneer hij werd overgeplaatst naar de Amsterdamsche conferentie
als medewerker van den Conferentie-president.

Leslie T. Foy kwam eveneens aan op 29 Juni 1913, en werd aan-
gesteld om te werken in de Groninger conferentie, alwaar hem de
stad Meppel als arbeidsveld werd gegeven. Later Delfzijl. 27 Jan. 1914,
werd hij overgeplaatst naar de vertakking Rotterdam, terwijl hij op
25 Februari 1914, over werd geplaatst naar Amsterdam I, om op 3
October van 't zelfde jaar te worden gezonden naar Leeuwarden, om
den president van de Groninger conferentie zijne medewerking te
verleenen. Verstaan dient te worden dat het hoofdkantoor van de
Groninger conferentie tijdelijk is verplaatst naar Leeuwarden. Nogmaals
werd ouderling Foy overgeplaatst, en wel naar Arnhem, op 1 Januari
1915, alwaar hem op 1 Augustus l.l. de leiding van deze hoofdafdeeling
werd opgedragen.

Deze drie broederen zijn vertrokken met het S.S. „Nieuw Amster-
dam”, van de Holland-Amerika-lijn, op Zaterdag 27 November l.l.

BENOEMINGEN.

In verband met het vertrek der drie zendelingen, waarvan wij boven
de verschillende gegevens hebben verstrekt, hebben de volgende be-
noemingen plaats gehad:

Ouderling John A. Butterworth van de Arnheemsche conferentie, is be-
noemd om Ouderling Foy op te volgen als President dier hoofdafdeeling.

Ouderling Peter Lee Nebeker, gestationeerd in de vertakking Utrecht,
is benoemd om Ouderling Murray op te volgen als leider en president
van de Amsterdamsche conferentie.

VERPLAATSINGEN.

Ingaande 15 November l.l. zijn de navolgende Ouderlingen als volgt verplaatst:

Jacobus J. van Langeveld, overgeplaatst van de Amsterdamsche naar de Groninger conferentie.

Dirk van den Berg, van de Amsterdamsche naar de Arnhemsche conferentie.

Rulon J. Sperry, van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche conferentie.

Walter B. Hanks, van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche conferentie.

Borgan A. Anderson, van de Groninger naar de Amsterdamsche conferentie.

U ROEMEN WIJ.

Wij roemen, Vader! in den zegen
 Van 't werk, door Uwen Geest volbracht.
 Uw sterke hand steund' allerwegen,
 Gij waart der helden licht, hun kracht.
 Gij hebt uw machtig woord gesproken,
 En uit den nacht verrees de dag.
 Gij hebt den slavenboei verbroken,
 Waarin de geest geklonken lag.

Zoo wordt, o God! op Uw bevelen
 Uit dichte duisternisse licht;
 Zoo moet het kwaad het goede telen,
 Totdat het eens voor eeuwig zwicht;
 Zoo hoopt de menschheid in haar lijden
 Op U, die 't lot der waarheid stiert,
 En ziet Uw almacht voor haar strijden,
 Totdat zij heerlijk zegeviert.

INHOUD:

De behoefte aan ware Godsdienst.	Blz. 353	In Liefde Rijk.	Blz. 360
Verslageenerbijzondere verg. te Dordrecht.	„ 358	Jezus' verzoeking.	„ 361
Onze Zondagschool	„ 359	Ontslag en vertrek	„ 367
Buitengewone vergade- ring te Den Haag	„ 360	Benoemingen.	„ 367
		Verplaatsingen.	„ 368
		U roemen wij.	„ 368

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.